

TRÅDKONST

ANDREAS ERIKSSONS MONUMENTALA VÄVAR SKAPADE I LIN VISAS I EN UTSTÄLLNING DÄR GÖRANDET STÅR I CENTRUM. PLATSEN ÄR NORDISKA AKVARELLMUSEET I SKÄRHAMN PÅ VÄSTKUSTEN. INTRYCKEN AV TRÅDARNAS VANDRING I VÄVEN TAS IN OCH MED IN I SALEN DÄR DE FÄRDIGA VERKEN VISAS. DET ÄR MÄKTIGT.

Utställningen *Andreas Eriksson – Från skiss till vävnad* på Nordiska Akvarellmuseet har just återöppnat efter att ha varit stängd sedan i början av december. Här visades den fram till i slutet av april för att den 10 juni åter öppna på Skissernas museum i Lund. Vi träffar Sara Eriksson för att prata om hur arbetet går till att tolka en konstnärs skisser med trådar i lin.

Utställningen börjar med ett rum där Andreas Erikssons akvareller och skisser

samt en målning visas. Mitt i rummet, en vävstol där Sara Eriksson väver. I montrar ligger vävda teknikprover där olika texturer skapats av trådar i lin. Längs väggen, bakom vävstolen, är lingarnerna uppradade på hyllor. Det är Sara Erikssons palett i tolkningen av Andreas Erikssons skisser. Det är där vi börjar. I garnhyllan. Där ligger handspunna garner i härvor representerande en rik mängd av nyanser och olika typer av trådar. Fint spunna

med hög spinnsnodd, lurvigt mjuka, ojämna, jämna med en ordlös berättelse om var och när och av vem de skapats. Bredvid står koner med maskinspunnet lin, från mörkt till ljust från tunt till tjockt. Entrådigt, flertrådigt. Jag frågar om hennes favoritgarner.

– Dessa vet jag exakt vad jag kan använda till.

På en hylla ligger dessa garner i en egen liten samling.

Omslag Garnhyllan med lingarner i utställningen.

Sid 18 Vävarnas hängande trådar på avigsidan ger inspiration till det rika trådsvallet i ryaknutar. *Weissensee No 12*, detalj, vävd av konstvävare Katja Beckman.

Sid 19 Fr ovan, oblekta lingarner med olika textur beroende på var de har växt, rötning och spinning; – entrådiga, tvinnade – handspunna samt industrispunna garner. Alla med sin historia. Andreas Erikssons skiss till väven *Djurgården*. Sara Eriksson väver i utställningen.

– Och den här. Hon tar ner ett lingarn från en hylla högre upp. Den kan bli något extraordinärt.

Det är ett litet nystan med tjockt, mjukt, ljust nästan guldgult handspunnet lin. Det är ojämnt och lite lurvigt.

Konerna med Mattlin, specialdesignat av Wanja Djanaieff till Holma Helsingland, med 6 trådar lingarn nummer 4, avsett bland annat för att väva mattor, används här som det är, i stora partier som floterar, eller med delade trådar i tätare ytor. Beroende på.

Gemensamt för alla garner i vävarna är att de är oblekta. Och som oblekta bleks de över tid.

– Blekning är en naturlig del av en textils liv. Vi vet om att den sker. Även det blir en del av processen. Hur den bleks beror på var väven hänger och hur den exponeras för ljus. Vävarna är än så länge rätt nya så exakt hur de kommer förändras vet vi inte men för alltid finns texturerna kvar, trådarnas vandring finns där som spår av tanken och handens närvaro, tillsammans med linet som har sin historia, med tiden får väven nya dimensioner.

Sara Eriksson har arbetat som konstvävare och i nära samarbete med Andreas Eriksson skapat monumental vävar helt i lin i nästan sex år. Det började i Lidköping, fortsatte i samarbete med Handarbetets Vänner i Stockholm och så vidare till Berlin där hon var ateljéansvarig och fyra ytterligare konstvävare vävde; Maria Andersson, Katja Beckman, Siri Pettersson och Ben Smith. Bland annat skapades tretton vävar till en utställning på Stephen Friedman Gallery i London. Den hann inte öppna innan coronapandemins restriktioner satte stopp. Sex av dessa vävar visades här. En blev såld. Väfstolarna i Berlin är på väg tillbaka till Sverige för att i dem skapa nya verk, då åter i Lidköping.

Vi går in i salen där vävarna visas (ibland har de kallats gobelänger, men man har nu enats om att vävar är en bättre benämning). Det är andäktigt. Vi är ensamma i rummet. Vävarna andas. Lågt hängda i rummet är de som landskap att betrakta, att med ett kliv inträda i, bli en del av. Var och en berättar en historia, viskandes. Från den ena till den andra. En väv ger impulser till nästa. Sara Eriksson visar på ytor skapade av olika trådar. En stor ljus yta är skapad av samma tråd, i

vissa ytor flera tillsammans, i andra ensam. Flotterande över en tråd, tätt, tätt, över flera och skapar små vallar, skuggor, som fåror i jorden. Teknik och sensibilitet i nära dialog med konstnären ger resultatet. I rummet hänger de helt rakt, med liten distans från väggen. Vägen dit är ett mödosamt och tidsmässigt krävande arbete. Det behövs mycket kunskap om lingarner specifikt och vävteknik generellt.

– Ett lingarn bjuder alltid motstånd, du måste ha en nära dialog med tråden och veta hur den betar sig i väven.

För att få en väv som hänger helt rakt behövs noga planering och insikt om helheten i väven. Vid byten av tråd görs antingen slitsar så kallade kelimhål, eller så binds ytorna samman genom att snärja inslagstrådarna. Även detta spelar med i vävens konstruktion och slutgiltiga form. Alla vävar får ett foder och monterings utifrån textilkonservator Ingeborg Skaars instruktioner. Sara berättar hur väven byggs upp:

– Väven i övre delen och undre delen skapar stabilitet, däremellan kan de tätare partierna med små ytor vävas, i dessa ytor trängs ofta varptrådarna ut, inslagen armbågar sig in, tar plats. Det måste sedan balanseras.

Under vävningen rullas väven upp på tygbommen, endast en liten bit syns för vävaren. Efter ett antal linvävar vet Sara mer och mer om kring vad som händer i helheten.

– Jag kan få kommentaren att det verkar så meditativt att väva ... det här arbetet kräver en ständig närvaro. Varje inslag är ett beslut. *Repar hon upp?*

– Nej. Vävandets i sig är en process. När väven är nedklippt ser vi resultatet. Tillsammans med Andreas reflekterar vi. Vad var bra? Vad ska tas vidare? Nästa skiss ger nya förutsättningar.

– Instruktionerna från Andreas finns som markeringar på skisserna, information om ytornas uttryck, känsla. Vår roll som konstvävare är att tolka detta och med trådarna här, hon vänder sig om och likt en dirigent för hon armen över de olika garnerna, skapa ett verk. *Utställningen visas på Skissernas museum i Lund 10 juni–10 oktober.*

Läs mer om konstvävarna och Andreas Eriksson i VÄV 2/18.